

I LET YOU GO

AZ
IGAZSÁG
PILLANATA

Clare Mackintosh

Egy tragikus baleset. Minden olyan gyorsan történt. Senki sem láthatta előre, még ő sem. Vagy mégis?

Jenna Gray élete egyetlen pillanat alatt változott rémálommá. Utolsó reménye a továbblépésre az, ha mindent maga mögött hagy, és új életet kezd. Kétségbeesetten vágyakozva a menekülésre, Jenna egy elhagyatott kis házikóba költözik a walesi tengerparton, ám félelmei, gyásza, valamint emlékei arról a szörnyű novemberi éjszakáról, ami örökre megváltoztatta az életét, nem hagyják nyugodni.

Ray Stevens felügyelőnek kell igazságot szolgáltatnia Jennának, aki minden szülő rémálmát éli át. Elszántsága az ügy megoldása érdekében átlép egy határt, amikor már nemcsak a szakmai, hanem a magánélete is összefonódik a nyomozással.

Amint Ray és csapata megpróbálja felderíteni az igazságot, Jenna lassan észreveszi a lehetőséget egy boldogabb jövőre. Ám múltja nem hagyja nyugodni, és ez elsőprő következményekkel jár.

CLARE MACKINTOSH tizenkét évet töltött el a rendőrség kötelékében, bűnügyi nyomozóként és közrendvédelmi parancsnokként. 2011-ben hagyta ott a rendőrséget, hogy szabadúszó újságíróként és média-tanácsadóként dolgozzon, most pedig főállású író. A Chipping Norton Irodalmi Fesztivál alapítója. Az angliai Cotswolds-hegység vidékén él férjével és három gyermekükkel.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.claremackintosh.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Mont Blanc
válogatás*

„Ez az írás megkapó, az elbeszélés pedig addiktív. Izgalom izgalmat követ, fenyegető hangulat és félelem uralkodik, a vég pedig nagyot szól. Ez egy olyan könyv, amit nem fogok elfelejteni egy jó darabig.”

AMAZON

„Komplikált történetvezetés és lenyűgöző karakterek teszik a könyvet az egyik legjobb lélektani thrillerré.”

GOODREADS

„Viharos pszichológiai thriller, amelyben megvan minden: lélegzetelállító fordulatok, remek tempó és tökéletes jellemábrázolás. Ez a könyv szívszorító és letaglózó. Micsoda bemutatkozás Clare Mackintoshtól!”

LIBRARY JOURNAL

„Egy újabb bombasiker azok számára, akik szerették A lány a vonaton című könyvet. Elképesztően intenzív, izgalmas regény, ami megfog, és soha, de soha nem enged el.”

DAILY MAIL

„Magával ragadó, nagyon hiteles és mélyen felkavaró. Rendkívüli és hihetetlenül okos alkotás. Clare Mackintosh megindítóan, döbbenetes fordulatokkal ír a gyászról, a bűntudatról és a félelemről.”

KIRKUS REVIEWS

I LET YOU GO

AZ
IGAZSÁG
PILLANATA

Clare Mackintosh

1.

Ray Stevens felügyelő az ablak mellett állva méregette az irodai székét, aminek legalább egy éve letört az egyik karfája. Eddig gyakorlatiasan úgy oldotta meg, hogy egyszerűen nem dőlt balra, de amíg elment ebédelni, valaki fekete filccel ráírta a szék hátára: „felügyelő”. Ray eltűnődött, vajon a gazdasági igazgatóság újsütetű leltározó lelkesedése a cserére is kiterjed-e, vagy továbbra is ebből a hitelességét megkérdőjelező székből kell irányítania a bristoli nyomozókat.

Előrehajolt, filcet keresett a rumlis felső fiókban, majd leguggolt, és „felügyelő”-re javította a feliratot. Az iroda ajtaja kinyílt. Gyorsan felállt, és visszatette a filcre a kupakot.

– Á, Kate, én csak... – elakadt, észrevette a nő arckifejezését, s ezzel egy időben a vezetői utasítást a kezében. – Mit hoztál?

– Cserbenhagyásos gázolás Fishpondsban, főnök. Meghalt egy öt éves kisfiú.

Ray a papír után nyúlt, és átfutotta, Kate pedig zavartan álldogált az ajtóban. Csak néhány hónapja került át a nyomozókhoz, és még nem vetette meg itt a lábát. Pedig jó munkaerő volt: jobb, mint magáról hitte.

– Rendszám?

– Amennyire tudjuk, nincs. A járőrök biztosítják a helyszínt, a kapitány épp most veszi fel a gyerek anyjának a vallomását. Képzelheted, milyen sokkot kapott az asszony!

– Nem bánod, ha későn végzel? – kérdezte Ray, de Kate már azelőtt bólintott, hogy befejezte volna a kérdést. Keserű mosollyal nyugtázták az adrenalinlöketet, ami olyan rossz érzés, mikor ilyen szörnyűség történik.

– Rendben, akkor menjünk!

Biccentve köszöntek a hátsó bejárat fedezékébe bújó dohányzó bagázsra.

– Minden rendben, Köpcös? – kérdezte Ray. – Kiviszem Kate-et a fishpondsi gázoláshoz. Beszélnél a felderítőkkal, hogy befutott-e már valami?

– Meglesz! – Az idősebb férfi egy utolsót szívott a tekert cigarettából. Jake Owent, a nyomozót karrierje során olyan sokszor hívták „Köpcös”-nek, hogy mindig meglepődtek, mikor a teljes nevét felolvasták a bíróságon. A szófukar Köpcös sok háborús történetet tartogatott magában, és kétségtelül ő volt Ray legjobb nyomozója. Ők ketten hosszú évekig járőröztek együtt, és Köpcöst az apró termetét meghazudtoló ereje jó társá tette.

Kate-en kívül a Köpcös csapatába tartozott még a szívós Malcolm Johnson és a fiatal, lelkes, de öntörvényű nyomozó, Dave Hillsdon is. Utóbbi olyan eltökélten igyekezett összehozni a vádemeléseket, hogy az Ray szerint már a jó ízlés határát súrolta. Remek csapatot alkottak, és Kate gyorsan tanult tőlük. A nő szenvedélye nosztalgiát ébresztett Ray-ben az idő iránt, amikor még lelkes nyomozó volt, és nem őrlötte fel tizenhét évnyi bürokrácia.

Kate Fishponds felé haladt a megkülönböztető jelzés nélküli Corsával az erősödő csúcsforgalomban. Türelmetlen sofőr volt: dudált, ha a piros lámpa feltartotta, a nyakát nyújtogatta, hogy átlásson egy torlódáson. Egy pillanatra sem maradt nyugton, ujjával dobolt a kormányon, fintorgott az orrával, mocorgott az ülésen. Amikor újra megindult a forgalom, előredőlt, mintha ettől gyorsabban haladnának.

– Hiányzik a kék fény meg a sziréna? – kérdezte Ray.

– Talán egy kicsit – mosolygott Kate. A szeme körül elkenődött szemfestékén kívül más sminket nem viselt. Rakoncátlan sötétbarna tincsei az arcába hulltak, dacára a teknőcfésűnek, aminek hátra kellett volna fognia őket.

Ray a mobiljáért kotorászott, hogy elintézzze a szükséges hívásokat. Megerősítette, hogy a baleseti helyszínélők úton vannak, tájékoztatták az ügyeletes főfelügyelőt, és kihívták az operatív kocsit, ezt a nehézkes, ponyvákkal, vészfényekkel és forró italokkal teli járművet. Mindent elintézték. Ha Ray őszintén belegondolt, eddig is így volt, de ügyeletes felügyelőként ő viselte a felelősséget. Általában volt egy kis feszítő az egyenruhásokkal, mikor a nyomozók megjelentek, hogy átnézzék a terepet, de ez már csak így működött. Ezen mindenki átesik, még Ray is, aki a lehető legkevesebb időt töltött egyenruhában, mielőtt továbblépett.

Beszólt az irányítóközpontba, hogy öt percre vannak, de nem telefonált haza. Megszokta, hogy inkább a ritka alkalmakkor hívja Magset, amikor időben hazaér. Ez a hosszú munkaidejét figyelembe véve sokkal célszerűbbnek tűnt.

Befordultak a sarkon, és Kate lépésben haladt tovább. Fél tucat rendőrautó állt összevissza az úton, a lámpák minden második pillanatban kékes ragyogásba vonták a helyszínt. Háromlábú fémállványokra reflektorokat állítottak, erős fényükben látszott a szemerkélő eső, ami, hála az égnek, az utóbbi órában alábbhagyott.

Kifelé a rendőrrőrsről Kate felkapta a kabátját, a magas sarkúját pedig gumicsizmára cserélte.

– Praktikum a stílus előtt – magyarázta nevetve, miközben a cipellőt bedobta a szekrényébe, és felhúzta a csizmát. Ray-nek egyik sem jutott túl gyakran eszébe, de most azt kívánta, legalább kabátot hozott volna.

Száz méterre parkoltak le a nagy fehér sátorról, amit azért emeltek, hogy védjék az esőtől a megmaradt bizonyítékokat. A sátor nyitott ajtaján át látták, amint az egyik bűnügyi helyszínélő négykézláb tisztogat valami láthatatlan tárgyat. Távolabb egy másik védőruhás alak az utat szegélyező nagy fát vizsgálta.

Ray és Kate a helyszín felé tartott, mikor egy fiatal egyenruhás megállította őket. Olyan magasra húzta a fluoreszkáló

dzsekije cipzárját, hogy Ray alig tudta kivenni az arcát a kalap karimája és a gallér között.

– Jó estét, uram! Látnia kell a helyszínt? Fel kell írnom.

– Nem, köszönöm! – felelte Ray. – Meg tudná mondani, hol az őrmester?

– Az anya házában – felelte a rendőr. Az utcában álló kis házakra mutatott majd visszabújt a gallérjába – Négyes szám – tette hozzá tompán.

– Istenem, de szörnyű feladat! – nyögött fel Ray, miközben Kate-tel elsétáltak. – Emlékszem, próbaidős rendőrként tizenkét órás helyszínbiztosításon voltam a szakadó esőben, és amikor másnap reggel nyolckor a főfelügyelő megjelent, leszúrt, amiért nem mosolyogtam.

– Ezért lettél nyomozó? – nevetett Kate.

– Nem egészen. Inkább azért, mert elegendő lett abból, hogy a nagy melókat mind átpasszoltuk a specialistáknak, és semmit sem vihattunk végig. Hát te?

– Nagyjából hasonló.

Elérték a házsort, ahova a rendőr mutatott. Kate folytatta, míg a négyes számot keresték.

– Komolyabb ügyekkel szeretek foglalkozni. Főleg azért, mert könnyen elunom magam. Szeretem a bonyolult nyomozásokat, amiknek a megoldásába belefájdul a fejem. Titkosított keresztretjvények az egyszerűek helyett. Van ennek értelme?

– Persze – felelte Ray. – Bár nekem sose mentek a titkosított keresztretjvények.

– Van egy jó trükk – magyarázta Kate. – Valamikor megtanítom. Megjöttünk, ez a négyes szám.

A szépen festett bejárati ajtó résnyire nyitva volt. Ray kitérta, és bekiabált:

– Nyomozóhatóság! Bejöhetünk?

– A nappaliban! – érkezett a válasz.

Lábat töröltek, és végigsétáltak a szűk folyosón. Átfurakodtak a túlsúfolt fogas mellett, alatta takarosán ott állt egy pár piros gyerekcsizma egy felnőt pár mellett.

Az anya az apró kanapén ült, tekintetét az ölében tartott kék zsinóros iskolatáskára szegezte.

– Ray Stevens felügyelő vagyok. Őszinte részvétem a kislánya miatt.

Az asszony felnézett rá. Olyan szorosan csavarta a kezére a táska zsinórját, hogy az piros barázdákat vájt a bőrébe.

– Jacob – közölte száraz szemmel. – A neve Jacob.

A kanapé mellett a konyhaszéken egyenruhás őrmester ült, az ölében iratokat egyensúlyozva. Ray már látta az őrszobán, de névről nem ismerte. A kitűzőjére pillantott.

– Brian, kikísérné Kate-et a konyhába, és tájékoztatná arról, mit tudtunk meg eddig? Szeretnék feltenni a tanúnak néhány kérdést, ha lehet. Nem tart soká. Talán közben csinálhatna neki egy csésze teát.

Brian arckifejezéséről lerítt, hogy erre vágyik a legkevésbé, de felállt, és kiment Kate-tel. Tuti csak azért, hogy panaszkodjon, amiért a nyomozók fitogtatják a hatalmukat. Ray nem törődött vele.

– Sajnálom, hogy még több kérdést teszek fel, de fontos, hogy a lehető leghamarabb a lehető legtöbb információhoz jussunk.

Jacob anyja bólintott, de nem nézett fel.

– Jól tudom, hogy nem látta a rendszámtáblát?

– Nagyon gyorsan történt. – A nő hangja elcsuklott a felröppert érzelmektől. – A fiam az iskoláról mesélt, aztán... Csak egy pillanatra engedtem el. – Szorosabbra fonta a zsinórt a keze körül, Ray figyelte, ahogy kifut a vér az ujjából. – Szörnyen gyorsan jött. Az autó szörnyen gyorsan.

Csendesen válaszolt a kérdésekre, nem mutatta ki a kétségbeesését. Ray utált alkalmatlankodni, de nem volt más választása.

– Hogy nézett ki a sofőr?

– Nem láttam be a kocsiba.

– Voltak járókelők?

– Nem láttam be a kocsiba – ismételte a nő tompa, gépies hangon.

– Rendben – nyugtázta Ray. Hogy a francba fogunk elindulni?

– Megtalálja? – nézett rá az asszony. – Aki megölte Jacobot? Megtalálja? – Elcsuklott a hangja, a szavai halk nyögéssé változtak. Előrehajolt, magához ölelte az iskolatáskát, és Ray mellkasa összeszorult. Mély lélegzetet vett, és elűzte magától az érzést.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk – felelte, és utálta magát a közhelyért.

Kate a kezében egy bögre teával visszatért a konyhából, Brian követte.

– Nem gond, ha én most befejezem a vallomást, főnök? – kérdezte Brian.

Azt akarod mondani, *ne zargasd tovább a tanúmat!* – gondolta Ray.

– Igen, köszönöm! Elnézést a zavarásért. Tudunk mindent, ami kell, Kate?

A nő bólintott. Sápadt volt, és Ray eltűnődött, vajon Brian zaklatta-e fel valamivel. Úgy egy év múlva ugyanolyan jól ismeri majd őt is, mint a csapat többi tagját, de még nem fejtette meg. Annyit tudott, hogy szókimondó, nem fél közölni a véleményét a csapat megbeszélésein, és gyorsan tanul.

Visszasétáltak a háztól a kociig.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi, bár nyilvánvalóan nem így állt a helyzet. Kate állá megfeszült, a szín teljesen kifutott az arcából.

– Jól – felelte a nő, de a hangja feszült volt, és Ray látta, hogy nagyon igyekszik nem elsírni magát.

– Hé! – fordult felé, és zavartan átkarolta a vállát. – Az ügy miatt? – Az évek során ő már kiépített egy védelmi mechanizmust az ilyen esetekre. A legtöbb rendőrtiszt így tett – szemet is hunytak a menzán röpködő viccek felett –, de Kate talán más.

A nő bólintott, és mély, reszketeg lélegzetet vett.

– Bocs, általában nem vagyok ilyen, esküszöm! Tucatnyi áldozat hozzátartozójánál jártam már... Istenem, az a kisfiú ötéves volt! Állítólag Jacobbal nem törődött az apja, úgyhogy kettesben éltek. El sem tudom képzelni, min megy keresztül az asszony! – Elcsuklott a hangja, és Ray mellkasába visszatért a szorítás. Az ő védekező mechanizmusa arra épült, hogy a nyomozásra koncentrált – a felmerülő konkrét bizonyítékokra –, és nemigen foglalkozott az érintettek érzelmeivel. Ha azon töprengene, milyen lehet, mikor valakinek a gyereke a karjaiban hal meg, azzal nem lenne hasznára senkinek, legkevésbé Jacobnak és az anyjának. A gondolatai önkéntelenül is a saját gyerekei felé kalandoztak, és különös vágyat érzett, hogy hazatelefonáljon ellenőrizni, mindketten jól vannak-e.

– Bocs! – Kate nyelt egyet, és zavartan elmosolyodott. – Ígérem, hogy nem leszek, mindig ilyen!

– Hé, semmi baj! Mind jártunk hasonló cipőben.

– Még te is? – vonta fel a szemöldökét Kate. – Nem tűnsz érzékeny típusnak, főnök.

– Vannak pillanataim – Ray megszorította a nő vállát, azután elengedte. Nem hitte volna, hogy valaha is könnyezne a munkája miatt, de járt már nagyon közel hozzá. – Rendben leszel?

– Igen. Köszönöm!

Elindultak, és Kate hátrapillantott a még javában dolgozó helyszínelőkre.

– Miféle gazember öl meg egy ötéves kisfiút, és hajt el utána?

Ray határozottan válaszolt:

– Pontosan ezt fogjuk kideríteni.

2.

Nem kérek teát, de azért elfogadom a csészét. Két kezemben dédelgetem, a gőzbe tartom az arcomat, míg már éget. Fájdalom bizsergeti a bőrömet, eltompít, csípi a szememet. Küzdök az ösztöneimmel, hogy elhúzódjak. Kell a zsibbadás, hogy elmosódjanak a képek, amik nem akarnak eltűnni a fejből.

– Hozhatok valamit enni?

Fölém magasodik, és tudom, hogy fel kellene nézmem, de képtelen vagyok rá. Hogy képes étellel-itallal kínálni, mintha mi sem történt volna? Felfordul a gyomrom, és visszanyelem a savanyú ízt. Engem hibáztat. Nem mondta ki, de nem is kell, látom a szemében. És igaza van: az én hibám. Másfelé kellett volna hazamennünk; nem kellett volna beszélnem; meg kellett volna állítanom...

– Nem, köszönöm – felelem csendesen. – Nem vagyok éhes.

A baleset végtelenítve újra és újra lejátszódik a fejemben. Megnyomnám a Pause gombot, de a film könyörtelen: a kis test a motorháztetőnek csapódik újra és újra és újra. Ismét az arcomhoz emelem a bögrém, de a tea már kihűlt, a melege nem fáj eléggé. Nem érzem, hogy könnybe lábadna a szemem, de kövér cseppek placcsannak szét a térdemen. Nézem, ahogy beszívódnak a farmeromba, körmömet végighúzom a combomra feszülő szöveten.

Körülnézek a szobában, a házban, ahol oly sokáig alkotam. A függönyökön, amiket azért vettem, hogy harmonizáljanak a díszpárnákkal, a műtárgyakkal; néhány az enyém, néhányat galériákban vettem, és túlságosan a szívemhez nőttek, hogy hátrahagyjam őket. Azt hittem, otthont teremtek, de csak házat építettem.

Fáj a kezem. Érzem, hogy a pulzusom gyorsan és könnyedén ver a csuklómban. Örülök a fájdalomnak. Bárcsak még erősebb lenne. Bárcsak engem ütött volna el a kocsi!

A férfi folytatja. *A rendőrök mindenütt a kocsit keresik... az újságok tanúkat keresnek majd... benne lesz a hírekben...*

Forog a szoba; tekintetemet a dohányzóasztalra szegezve bólogatok, amikor úgy érzem, hogy ezt várja. Két lépéssel az ablakhoz sétál, majd vissza. Bárcsak leülne... idegesít. Remeg a kezem: leteszem az érintetlen teát, mielőtt elejteném, de a porcelán az asztallapnak koccan. Bosszús pillantást küld felém.

– Bocsánat! – Fémes ízt érzek, és rájövök, hogy megharaptam a számat. Lenyelem a vért, nem akarom magamra vonni a figyelmet azzal, hogy zsepit kérek.

Minden megváltozott. Abban a pillanatban, ahogy a kocsi megcsúszott a nedves aszfalton, az egész életem megváltozott. Mindent tisztán látok, mintha kívülről nézném. Ez nem lehet így tovább!

Ébredés után egy pillanatig nem tudom pontosan, mit érzek. Minden ugyanolyan, mégis minden megváltozott. Aztán, mielőtt még kinyitnám a szemem, valami elzúg a fejemben, mint egy metrókocsi. És jönnek a jelenetek színesben, amiket nem tudok se megállítani, se elnémítani. A csuklómat a halántékomhoz szorítom, mintha pusztá erővel el tudnám nyomni a képeket, de jönnek tovább, sűrűn és gyorsan, nehogy elfelejtsem, ami történt.

Az éjjeliszekrényemen ott a réz ébresztőóra, amit Eve-től kaptam, mikor egyetemre mentem. „Mert különben sosem fogsz odaérni az előadásokra.” Döbbenet látom, hogy már fél tizenegy. A kézfájásomat elnyomja a fejfájás, ami megvakít, ha túl gyorsan mozgatom a fejemet, és ahogy kikecmergek az ágyból, minden izmom sajog.

Felhúzom az előző napi ruháimat, és anélkül megyek ki a kertbe, hogy megállnék kávé főzni, pedig olyan száraz

a szám, hogy nyelni alig tudok. Nem találok a cipőmet, a fagy csípi a talpam, ahogy átsétálok a fűvön. A kert nem nagy, de közeleg a tél, és mire átérek a túloldalra, már nem érzem a lábujjaimat.

A kerti műterem volt a menedékem az elmúlt öt évben. A gyanútlan szemlélőnek alig több, mint egy fészér, de én ide járok gondolkodni, dolgozni, ide menekülök. A fapadlót agyagdarabok borítják, amiket a helyiség közepére állított korongról ejtek le. Így körüljárhatom, és hátraléphetek, hogy kritikus szemmel tekintsem meg a művet. A fészér három oldalán polcok sorakoznak: a szobraimat olyan rendezett káoszban teszem ki, amit csak én értek. A félkész munkák itt, a kiégetett, de még festetlen szobrok ott, a kiszállításra váróak amott. Több száz különböző darab, de ha lehunyom a szemem, még mindig érzem mindegyiknek az alakját az ujjaim alatt, a nedves agyagot a tenyeremen.

Előveszem a kulcsot az ablakpárkány alatti rejtekhelyről, és kinyitom az ajtót. Rosszabb, mint hittem. A padló ki sem látszik a törött agyagdarabok alól; cserepek kerek félgömbjei, amik hirtelen dühösen meredező recékben folytatódnak. Az összes polc üres, egyetlen munkám sincs az asztalon, és a kis szobrocskák felismerhetetlenek az ablakpárkányon, diribdarabjaik csillognak a napfényben.

Az ajtónál egy apró női szobor hever. Tavaly csináltam egy cliftoni boltnak készített sorozathoz. Valami valódit akartam alkotni, ami olyan távol áll a tökéletestől, amennyire csak lehet, mégis gyönyörű. Tíz nőt készítettem, mindegyiket saját domborulatokkal, púpokkal, sebhelyekkel, tökéletlenségekkel. Anyámat vettem alapul, a testvéremet, lányokat, akiket kerámiaórán tanítottam, a parkban sétáló nőket. Ez én vagyok. Nagyjából, és senki sem ismerne rá, de attól még én vagyok. A melle kicsit lapos, a csípője túl keskeny, a lábfeje túl nagy. A haja csomóba csavarva a tarkóján. Lehajolok, és felveszem. Azt hittem, hogy sértetlen, de amint hozzáérek, az agyag megmoccan a kezemben, és kettéesik. Nézem, aztán

teljes erőből a falhoz vágom, ahol apró darabokra török, és az asztalomra hull.

Mély lélegzetet veszek, majd lassan kifújom.

Nem tudom pontosan, hány nap telt el a baleset óta, vagy hogyan éltem túl a hetet, hiszen mintha szirupban vonszolnám a lábaimat. Nem tudom, miért döntök úgy, hogy ma megteszem. De így van. Csak annyi holmit viszek magammal, amennyi befér egy sporttáskába. Tudom, ha most nem teszem meg, akkor talán képtelen lennék elmenni. Végigcikázok a házban, próbálom elképzelni, hogy soha többé nem térek vissza. Egyszerre rémisztő és felszabadító gondolat. Megtehetem? El lehet sétálni az egyik életből és újat kezdeni? Meg kell próbálnom; az egyetlen esélyem, hogy ezt ép bőrrel megússzam.

A laptopom a konyhában van. Fényképekkel, címekkel, fontos infókkal, amikre egy nap szükségem lehet, és még nem mentettem le máshová. Erre nincs időm, ezért hiába nehéz és macerás, beteszem a táskámba. Alig marad hely, de a múltam egy utolsó darabja nélkül nem indulhatok el. Kiveszek egy pulcsit és egy halom pólót, helyet csinálok a cédrusfedél alatt egymásra halmozott emlékeimet rejtő fadoboznak. Nem nézek bele, nem is kell. Rendszertelenül vezetett tinikori naplók, a kötésből kitépett, megbánt oldalak, összegumizott koncertjegyek, a diplomám, újságkivágások az első kiállításomról. És a fényképek a famról, akit annyira szerettem, hogy olyan már nincs is. Kincset érő fényképek. Nagyon kevés olyasvalakiről, akit ennyire szerettek. Kicsi nyomot hagyott a világban, az enyémnek mégis ő volt a közepe.

Képtelen vagyok ellenállni a kísértésnek, kinyitom a dobozt, és kiveszem a legfelső fényképet. A polaroid felvételt a halk szavú szülésznő készítette a születése napján. Aprócska rózsaszín csomag, alig látszik ki a fehér kórházi takaróból. Én a kismamák feszengő pózában tartom a karomban, de süt rólam a szeretet és a kimerültség. Nagyon gyorsan történt, nagyon ijesztő volt, és nagyon más, mint a terhességem alatt

falt könyvekben. De a szeretetem azóta sem lankadt. Hirte-
len nem kapok levegőt, visszateszem a képet, a dobozt pedig
a sporttáskába süllyesztem.

* * *

Jacob haláláról címlapon írnak. Kiabál rám a benzinkútról,
ami mellett elmegyek, a sarki boltból és a buszmegállóból,
ahol úgy állok sorba, mintha olyan lennék, mint bárki más.
Mintha nem menekülnék éppen.

Mindenki a balesetről beszél. Hogy történhetett ilyesmi?
Ki tehette? Minden buszmegálló új híreket hoz, a pletyka-
morzsák ott repkednek a fejünk felett, nem tudom elkerülni
őket.

Fekete kocsi volt.

Piros.

A rendőrség közel jár a letartóztatáshoz.

A rendőrségnek nincs nyoma, amin elindulhat.

Mellettem egy nő ül. Kinyitja az újságot, és mintha ráül-
nének a mellkasomra. Jacob arca mered rám, monoklis szeme
vádol, mert nem védtem meg, hagytam meghalni. Kényszer-
ítem magam, hogy nézzem, és gombóc gyűlik a torkomba.
Elhomályosul a tekintetem, nem tudom kivenni a szavakat.
Nem is kell, minden újságban ennek a cikknek a változatait
látom. A lesújtott tanárok szavai; az üzenetek az út mellé tett
koszorúkról, a megkezdett, majd berekesztett vizsgálat. A má-
sodik képen krizantémkoszorú a hihetetlenül aprócska kopor-
són. A nő cicceg, majd megszólal; azt hiszem, félig magának
mondja, de talán úgy érzi, van véleményem:

– Szörnyű, nem? És pont karácsony előtt.

Egy szót sem szólok.

– Így elhajtani, megállás nélkül! – megint cicceg. – Most
gondolja meg – folytatja –, ötéves volt! Milyen anya hagyja,
hogy egy ekkora gyerek egyedül menjen át az úton?

Nem tehetek róla: felzokogok. Észrevétlenül forró könyvek folynak végig az arcomon a finoman a kezembe nyomott zsebkendőbe.

– Szegénykém! – A nő úgy beszél, mintha egy kisgyereket csitítana. Nem tudom pontosan, hogy rám gondol-e, vagy Jacobra. – El sem tudja képzelni, igaz?

De igen, és el akarom neki mesélni, hogy bármit is képzél, annál ezerszer rosszabb. A nő talál nekem még egy zsebkendőt – gyűrött, de tiszta –, majd lapoz az újságban, hogy a cliftoni karácsonyi díszkivilágítás bekapcsolásáról olvasson.

Sosem hittem volna, hogy elmenekülök. Sosem hittem volna, hogy szükség lesz rá.

3.

Ray felment a harmadikra, ahol a nyüzsgő, huszonnégy órás rendőri munka átadta a helyét a visszafoglalkoztatott nyomozók nyolcórás munkaidejének a csendes, padlószőnyeges irodákban. Leginkább esténként szeretett itt lenni, mikor zavartalanul rághatta át magát az íróasztalán tornyosuló aktakupacon. Végigsétált az egyterű helyiségen a leválasztott sarokból kialakított irodája felé.

– Hogy ment az eligazítás? – Ray összerezcent. Megfordult: Kate az íróasztalánál ült. – Tudod, korábban a négyes váltásban dolgoztam. Remélem, legalább úgy tettek, mintha érdekelné őket. – Ásított.

– Nem volt gond – válaszolta a férfi. – Rendes bagázs, és legalább frissen tartják az agyukat. – Raynek sikerült egy hétig megtartania a cserbenhagyásos gázolás részleteit az eligazítólapon, de az új ügyek elkerülhetetlenül háttérbe szorították. Minden tőle telhetőt megtett, hogy beszéljen a járőrökkel, és emlékeztesse őket, hogy még mindig szükség van a segítségükre. Megkocogtatta az óráját. – Mit csinálsz te itt ilyenkor?

– Átnézem a médiában közölt felhívásra érkezett válaszokat. – A nő a hüvelykujjával felpergette egy kupac nyomtatott lap szélét. – Nem mintha sokra mennék vele.

– Semmi figyelemre méltó?

– Zéró – felelte Kate. – Pár rosszul vezetett autó, a jó öreg szenteskedő vélemények a szülői felügyeletről, meg a szokásos drogosok és hibbantak, köztük páran a második eljövotelt jövendőlik. – Felsóhajtott. – Nagyon kéne az áttörés... valami, amin elindulhatnánk.

– Tudom, hogy kiakasztó, de tarts ki: meglesz. Mindig meglesz.

Kate nyögve ellökte magát a papírnyalábtól.

– Azt hiszem, belőlem hiányzik a te türelmed.

– Ismerem az érzést – Ray leült az asztal sarkára. – Ez a nyomozás unalmas része. Amit nem mutatnak a tévében. – A gyászos arckifejezés láttán elmosolyodott. – De az eredmény megéri. Csak gondold bele: abban a rengeteg papírban lehet valahol az ügy megoldásának a kulcsa.

Kate kételkedve méregette az íróasztalát, erre Ray elnevette magát:

– Gyere, csinállok egy teát, aztán segíték.

* * *

Ellenőriztek minden kinyomtatott oldalt, de nem találták meg azt az információmorzsát, amiben Ray reménykedett.

– Hát, akkor legalább ezt is kihúzhatjuk a listáról – jelentette ki. – Kösz, hogy ilyen sokáig maradtál átnézni.

– Szerinted megtaláljuk a sofőrt?

Ray határozottan bólintott.

– Hinnünk kell benne, különben hogy bízhatna bennünk bárki? Több száz ügyem volt; nem oldottam meg mindet – távolról sem –, de mindig meg voltam róla győződve, hogy közel a megoldás.

– Köpcös szerint kérted, hogy beszélhess a *Bűnfigyelő*ben.

– Igen. Cserbenhagyásnál bevett eljárás; különösen, ha gyerekről van szó. Vagyis attól tartok, még több ilyen lesz – biccentett Ray a papírhalom felé, amire most már csak az iratmegsemmisítő várt.

– Nem baj. Jól jön a túlóra. Tavaly vettem az első lakáso-mat, és őszintén szólva kicsit húzós a törlesztés.

– Egyedül élsz? – A férfi eltűnődött, kérdezhet-e ilyesmit manapság. Járőrkorában a politikai korrektség olyan méreteket öltött, hogy kerülni kellett minden személyes kérdést. Néhány év múlva az emberek már egyáltalán nem beszélhetnek egymással.

– Nagyjából – felelte Kate. – Egyedül vettem a lakást, de a barátom sokat van nálam. Azt hiszem, mindkettőből a legjobb jut.

Ray fogta az üres bögréket.

– Rendben, na, akkor jobb, ha elindulsz hazafelé. A pasid el nem tudja képzelni, merre vagy.

– Semmi gond, főszakács – magyarázta Kate, de ő is felállt. – Rosszabb a műszakbeosztása, mint az enyém. Hát te? A feleséged nem esik kétségbe a munkaidőtől?

– Megszokta. – Ray felemelte a hangját, hogy folytathassák a beszélgetést, míg elment az irodájába a kabátjáért. – Ő is rendőrtiszt volt. Együtt kezdtük.

A Ryton-on-Dunsmori rendőrkiképző központnak kevés jó tulajdonsága volt, de az olcsó bár mindenképpen. Egy különösen fájdalmas karaoke-esten Ray meglátta az osztálytársaival üldögélő Magset. A lány hátravetett fejfel nevetett valamin, amit a barátnője mondott. Amikor Ray észrevette, hogy feláll egy újabb kör piáért, felhajtotta a szinte teli söröspohárát, és csatlakozott hozzá a pultnál, de aztán csak állt kukán. Szerencsére Mags kevésbé volt tartózkodó, és a tizenhat hetes kiképzés további részében elválaszthatatlanok lettek. Ray elnyomott egy vigyort: eszébe jutott, mikor hajnali hatkor a női szárnyból visszalopódzott a saját szobájába.

– Mióta vagytok házасok? – kérdezte Kate.

– Tizenöt éve. Összeházasodtunk, amint túl voltunk a próbaidőn.

– De ő már nincs a szakmában?

– Mags abbahagyta, amikor Tom született, aztán jött a kicsi, és soha nem ment vissza. Lucy kilencéves, Tom most kezdi a közép sulit, úgyhogy kezd azon gondolkodni, hogy visszamegy dolgozni. Tanárrá akarja átképezni magát.

– Miért nem dolgozott ilyen sokáig? – Kate szemében őszinte kíváncsiság csillogott, és Ray felidézte, hogy Mags ugyanígy felháborodott fiatalkorukban. Az őrmestere szülési szabadságra ment, hogy gyerekeket szüljön, és Mags azt kér-

dezte Raytól, mi értelme karriert építeni, ha aztán feladjuk az egészet.

– Otthon akart lenni a gyerekekkel – magyarázta a férfi. Belényilallt a bűntudat. Vajon Mags így akarta, vagy egyszerűen csak azt érezte, így helyes? A gyermekgondozás nagyon drága: egyértelmű választásnak tűnt, hogy Mags nem dolgozik tovább, és azt is tudta, hogy a felesége ott akart lenni az iskolai futóversenyeken, a sportnapokon és az aratóünnepken. De Mags ugyanolyan okos és talpraesett volt, mint ő. Igazság szerint még nála is jobban.

– Azt hiszem, ha beházasodsz a munkába, el kell fogadnod a szar körülményeket is. – Kate lekapcsolta az asztali lámpát. Egy pillanatra sötétségbe borultak, aztán Ray kísértelt a folyosóra, ahol felkapcsolódott az automatikus világítás.

– Járulékos veszteség – értett egyet Ray. – Te mióta vagy együtt a pasiddal? – Az udvaron parkoló autók felé sétáltak.

– Csak hat hónapja. Ez nálam egész jó... általában pár hét után dobom őket. Anyám szerint túl válogatós vagyok.

– Mi bajod velük?

– Jaj, sok minden! – felelte a nő vidáman. – Túl lelkes, nem elég lelkes, nincs humorérzéke, totál lökött...

– Piszkosul kritikus vagy – jegyezte meg Ray.

– Talán – fintorgott az orrával Kate. – De fontos, hogy megtaláld az igazit, nem? Múlt hónapban voltam harminc, kifutok az időből. – Nem nézett ki harmincnak, de Ray mindig rosszul tippelte meg a kort. Ha a tükörbe nézett, ugyanazt az embert látta, akit huszonevésen, bár az arca barázdái másról árulkodtak.

A férfi benyúlt a zsebébe a kulcsaiért.

– Hát, ne siess nagyon megállapodni! Tudod, nem mindig rózsás a helyzet.

– Kösz a tanácsot, apu...

– Hé, olyan öreg nem vagyok!

Kate elnevette magát.

– Kösz, hogy ma este segítettél. Holnap találkozunk!

Ray magában nevetett, ahogy kiállt egy megkülönböztetett jelzésű Omega mögül. Még hogy *apu!* A kis pimasz!

Amikor hazaért, Mags a nappaliban éppen tévét nézett. Pizsamaalsót és a férje egyik régi pulcsiját viselte, a lábait maga alá húzta, mint egy gyerek. A hírolvasó összefoglalta a cserbenhagyásos gázolás részleteit azoknak a helyieknek, akik a múlt héten valahogy lemaradtak a részletes tudósításról. Mags fejcsóválva nézett fel Ray-re. – Nem bírom ki, hogy ne nézzem. Az a szegény kisfiú!

A férje leült mellé, és a távirányítóval levette a hangot. A képernyőn egy régi felvétel villant fel a helyszínről, és látta hátulról a saját fejét, ahogy Kate-tel elsétálnak a kocsiót.

– Tudom. – Átkarolta a feleségét. – De elkapjuk.

A kép váltott, és a saját arca töltötte be a képernyőt. A kamerába beszélt, a kérdező viszont nem látszott.

– Tényleg így gondolod? Van valami nyom?

– Nem nagyon – sóhajtott Ray. – Senki sem látta az esetet, vagy ha mégis, akkor hallgat róla, úgyhogy marad az orvosszakértői jelentés.

– Elképzelhető, hogy a sofőr nem vette észre, mit tett? – Mags felült, és a férje felé fordult. Türelmetlenül a füle mögé igazította a haját. A frizurája nem változott, amióta Ray megismerte: hosszú, egyenes, frufu nélkül. Ugyanolyan sötét volt, mint a férjéé, de vele ellentétben nem őszült. Nem sokkal Lucy születése után Ray megpróbált szakállt növesztetni, de három nap után abbahagyta, amikor kiderült, hogy már igencsak mákos. Most borotválkozott, és próbált ügyet se vetni a halántéka Mags szerint „előkelő” szőrt fehérségére.

– Kizárt – jelentette ki. – A fiú nekicsapódott a motorház-tetőnek.

Mags meg se rezzent. Az arckifejezését, amit Ray hazaérve látott, felváltotta az a koncentrált pillantás, amire olyan jól emlékezett abból az időből, mikor még együtt járóroztek.

– Ráadásul – folytatta a férfi –, a kocsí megállt, tolatott, aztán megfordult. A sofőr talán nem tudta, hogy Jacob meghalt, de észre kellett vennie, hogy elütötte.

– Ráállítottál valakit a kórházakra? – kérdezte Mags. – Lehet, hogy a sofőr is megsérült, és...

– Rajta vagyunk, esküszöm! – mosolyodott el Ray, és felállt. – Figyeld, ne értsd félre, de hosszú napom volt, és csak szeretnék inni egy sört, nézni picit a tévét, aztán ágyba bújni.

– Persze – felelte Mags feszülten. – Csak a megszokás.

– Tudom, és megígérem, hogy elkapjuk. – Homlokon csókolta az asszonyt. – Mindig elkapjuk. – Ray rájött, hogy azt ígérte Magsnak, amit Jacob anyjának nem volt hajlandó, mert nem garantálhatta. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, ígérte. Csak remélni tudta, hogy ez elég is lesz.

Kisértelt a konyhába inni valamit. Magset az zaklatta fel, hogy gyerekről van szó. Talán nem volt túl jó ötlet elmesélni neki a baleset részleteit. Hisz a saját érzéseit is nehezen tartotta kordában. Úgyhogy érthető, ha Mags ugyanúgy érez. Igyekeznie kell magában tartani a dolgokat.

Visszavitte a sörét a nappaliba, és leült a felesége mellé tévézni. A hírekről átkapcsolt az egyik valóságshow-ra, mert tudta, hogy az asszony kedveli.

Ray az irodájába érve az amúgy is zsúfolt asztalára dobott egy rakás aktát a postázóból. Ettől az egész kupac a padlóra csúszott.

– A francba! – nézett végig szenvtelenül az íróasztalon. A takarító itt járt, kiürítette a szemetest, és halvány kísérltet tett rá, hogy leporoljon a kupi körül, de az irattartó körül porcicákat hagyott. A billentyűzet mellett két bögre hideg kávé állt, a monitorra post-itokat ragasztottak egy csomó telefonüzenettel. Ray leszedte, és a határidőnaplójára ragasztotta őket, a neonrózsaszín, csapatértékelésre figyelmeztető cetli mellé. Mintha nem lenne már így is elég dolguk. Ray folyamatos csatát vívott magával a bürokratikus napi fel-

adatok miatt. Nem tudta rávenni magát, hogy ágáljon ellene – most nem, amikor a következő rendfokozat ilyen csábító közelségbe került –, de nem is fogadta el. A személyes fejlődésének megvitatásával töltött óra – ha őt kérdezik – elpocsékolt idő, pláne, mikor egy gyerek halálának az ügyében nyomoznak.

Várt, hogy betöltsön a gép, közben hátrabillentette a széket, és Jacobnak a szemközti falra kirakott képét nézte. Mindig kitett egy képet arról, aki a nyomozás középpontjában állt. Az egyik embere morcosan emlékeztette rá, hogy a letartóztatás szép és jó, de sose felejtse el, „mi a francért csinálják ezt”. Régen az íróasztalán tartotta a fotókat, aztán évekkel ezelőtt Mags egy nap bejött az irodájába. Hozott neki valamit, már nem emlékezett rá, mit, talán egy elfelejtett aktát, vagy az ebédet. Ray bosszankodott, mert zavarják, amikor Mags odakiáltott a recepciótól, hogy meglepje. Aztán bűntudata támadt, mikor eszébe jutott, mit meg nem tett a felesége azért, hogy lássa. Az irodája felé megálltak, hogy Mags üdvözlhesse a volt főnökét, aki akkor már főfelügyelő volt.

– Lefogadom, hogy fura itt lenni – szólalt meg Ray, mikor az irodájába értek.

– Mintha el se mentem volna – nevetett Mags. – A lányt eltüntetheted a rendőrségről, de a rendőrt nem tüntetheted el a lányból. – Sugárzó arccal sétált körbe, ujjjaival végigsimította az íróasztalt.

– Ki az a másik nő? – ugratta a férjét, és felvette a gyerekekkel közös, bekeretezett képéhez támasztott fotót.

– Az egyik áldozat – felelte Ray. Gyengéden elvette a képet Magstól, és visszatette az asztalra. – A barátja tizenhétszer szúrta meg, mert későn tette fel a teát.

Ha Mags meg is döbbsen, nem mutatta ki.

– Nem az aktában tartod?

– Szeretem, ha ott van, ahol látom. Ahol nem felejttem el, mit csinálok, és miért, kiért dolgozom ennyit. – Erre a felesége bólintott. Néha jobban megértette őt, mint hitte.

– De ne a mi képünk mellé! Kérlek, Ray! – Újra kézbe vette a képet, és körülnézett az irodában, hogy megfelelőbb helyet találjon neki. Tekintete a négyszögletes üzenőtáblán állapodott meg, a helyiség végében. Kivett egy rajzszöveget az asztali tálkából, és határozottan a tábla közepére tűzte a mosolygó halott nőt.

És ott is maradt.

A mosolygó nő barátja ellen azóta rég vádat emeltek gyilkosságért, a helyét áldozatok hosszú sora vette át. Az idős férfi, akit kékre-zöldre vertek tinédzserkorú rablók; a négy nő, akiket szexuálisan zaklatott egy taxisofőr; most pedig Jacob, aki az iskolai egyenruhájában mosolygott. Mind számítottak Ray-re. A férfi átfutotta az előző esti jegyzeteit a ma reggeli eligazításhoz. Nem sok mindenük van. A számítógépe pittyegett – végre betöltött, és Ray gondolatban megrázta magát. Lehet, hogy kevés a nyom, de attól még dolgozniuk kell.

Nem sokkal tíz előtt a Köpcös és a csapata masírozott be Ray irodájának ajtaján. A Köpcös és Dave Hilldson két alacsony széket foglalt el a dohányzóasztal körül, a többiek hátul álltak, vagy a falnak támaszkodtak. A harmadik szék a lovagiaság kimondatlan jeleként üresen maradt, és Ray jókedvűen nézte, ahogy Kate ügyet sem vet a felajánlásra, és csatlakozik Malcolm Johnsonhoz hátul. A létszámot átmenetileg megemelték két kölcsönkért egyenruhással, akik feszengtek a sebtiben kölcsönkapott öltönyeikben, valamint ott volt Phil Crocker baleseti helyszínelő is.

– Jó reggelt mindenkinek! – kezdte Ray. – Nem tartalak fel titeket sokáig. Szeretném bemutatni Brian Waltont az 1-es váltástól és Pat Bryce-t a 3-astól. Jó, hogy itt vagytok, fiúk, rengeteg a dolgunk, úgyhogy lássuk, mink van! – Brian és Pat helyeslően bólintott. – Oké – folytatta. – Ennek az eligazításnak az a célja, hogy átfussuk, mit tudunk a fishpondsi cserbenhagyásról, és mi lesz a következő lépés. Mint sejtitek, a főnöknek ez nagyon fontos. – Belenézett a jegyzeteibe,

bár kívülről tudta a tartalmát. – November 26-án, pénteken, 16.28-kor a 999 diszpécserre hívást fogadott egy, az Enfield Avenue-n lakó nőtől. Hangos csattanást, majd sikolyt hallott. Mire kiért, az egésznek vége lett, és Jacob anyja a kisfiú mellett térdelt az úton. A mentő hat perc alatt ért oda, Jacobot a helyszínen halottnak nyilvánították.

Elhallgatott, hogy mindenkiben tudatosodjon a nyomozás fontossága. Kate-re pillantott, de a nő arca rezzenéstelen volt. Ray nem tudta, örül-e, vagy szomorú, hogy a kolléganője ilyen sikeres védekezési rendszert épített fel. Nem csak a nők nem látszottak érzelmek. Ha egy idegen benézett volna a szobába, azt hihette volna, a rendőrséget fikarcnyit sem érdekli ennek a kisfiúnak a halála, pedig Ray tudta, hogy mindenkit megérintett. Folytatta az eligazítást.

– Jacob az előző hónapban múlt öt éves, nem sokkal azután, hogy elkezdte az iskolát a St. Mary'sben, a Beckett Streeten. A gázolás napján tanítás utáni klubban volt, az édesanyja dolgozott. Az asszony vallomása szerint hazafelé sétáltak, a nap eseményeiről beszélgettek, amikor elengedte Jacob kezét, aki átszaladt az úton az otthonuk felé. Az asszony szavaiból az derül ki, hogy a kisfiú csinált már ilyet, nem érzekelte még jól az utat, de az anyja vigyázott, hogy mindig fogja a kezét az út közelében. – Kivéve most az egyszer – tette hozzá magában. A nő egy pillanatig nem koncentrált, és ezt soha többé nem fogja megbocsátani magának. Önkéntelenül is megborzongott.

– A nő mit látott a kocsiból? – kérdezte Brian Walton.

– Nem sokat. Azt állítja, a jármű nemhogy fékezett volna, hanem gyorsított, amikor elütötte Jacobot, és majdnem őt is elgázolta. El is esett, és megütötte magát. A kiérkező rendőr-tisztek észrevették a sérüléseit, de elutasította az ellátást. Phil, mesélnél nekünk a helyszínről?

Az egyetlen egyenruhás a helyiségben Phil Crocker bal-eseti helyszínelő volt, és többéves tapasztalata miatt Ray minden közlekedési ügyben számított rá

– Nincs nagyon mit mondani – vont vállat Phil. – Az esős időjárás miatt nem maradtak guminyomok, így nem tudom megbecsülni a sebességet, ahogy azt sem tudom, hogy a jármű fékezett-e az ütközés előtt. Találtunk egy darab műanyag borítást az ütközési ponttól húsz méterre, és a járműszakértő megerősítette, hogy egy Volvo ködlámpájából származik.

– Ez ígéretesen hangzik – jegyezte meg Ray.

– A részleteket átadtam a Köpcösnek – folytatta Phil. – Attól tartok, ezen kívül semmink sincs.

– Kösz, Phil! – Ray újra kézbe vette a jegyzeteit. – Jacob boncolási jegyzőkönyve szerint a halál oka tompa trauma. Többszörös törést szenvedett, és megrepedt a lépe. – Ray maga is részt vett a boncoláson. Nem is annyira a bizonyítékok láncolata miatt, hanem mert képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy Jacob egyedül van a hideg boncteremben. Nézett, de nem látott, tekintetével kerülte a kislány arcát, és a bizonyítékokra koncentrált, amiket a patológus szaggatott szófoszlányokkal sorolt. Mindketten örültek, mikor végeztek.

– Az ütközési pontból kiindulva egy kisméretű járművet keresünk, tehát a kombikat és a négykerék-meghajtásúakat kizárhatjuk. A patológus üvegdarabokat szedett ki Jacob testéből, de úgy tudom, semmi sem köti őket egy bizonyos járműhöz, igaz, Phil? – pillantott Ray a helyszínelőre, aki bólintott.

– Az üveg maga nem járműspecifikus – magyarázta. – Ha lenne tettesünk, annak a ruházatán lehetnének egyező részecskék. Azoktól szinte lehetetlen megszabadulni. De a helyszínen semmilyen üvegdarabot nem találtunk, ami arra utal, hogy az ütközéskor a szélvédő megrepedt, de nem tört ki. Találd meg a kocsit, úgy összevetjük az áldozaton talált darabokkal, de anélkül...

– De ez legalább segít meghatározni, hogy az autón milyen sérülések lehetnek. – Ray próbálta pozitív fényben feltüntetni a nyomozásnak azt a néhány szálát, amibe kapaszkodhattak. – Köpcös, végigfutnál azon, mit értünk el eddig?

A nyomozó Ray irodájának a falára nézett, ahol egy sor térképen, táblázaton, ábrán lehetett követni a nyomozást; mindegyiken több intézkedés szerepelt.

– Este végigjártuk a környéket házról házra, aztán a járőrök másnap is. Többen „hangos csattanást”, majd sikolyt hallottak, de a kocsit egyikük sem látta. Községi rendőröket küldtünk az iskolába, hogy beszéljenek a szülőkkel, és az Enfield Avenue két oldalán lévő utcákban leveleket dobtunk be, tanúkat kerestünk. Az út menti hirdetések még kint vannak, Kate pedig utána néz annak a néhány hívásnak, amelyek azokra érkeztek.

– Bármilyen használható?

– A helyzet nem túl rózsás, főnök – rázta a fejét a Köpcös.

– A *Bűnfigyelő* felhívását mikor adják le? – Ray ügyet sem vetett a kollégája pesszimizmusára.

– Holnap este. Elkészítettük a baleset rekonstrukcióját, ők meg összeraknak valami képes összeállítást, hogy nézhetett ki a kocsi, és leadják azt az anyagot, amit a riporterük a főfelügyelővel készített.

– Szeretném, ha valaki később estig itt maradna, hogy ráálljon bármilyen beérkező nyomra, amint lemegy az adás – kérte a csoporttól Ray. – A többi majd intézhetjük lassabban. – Elhallgatott, majd várakozásteljesen körülnézett. – Valakinek meg kell csinálnia...

– Én szívesen – lengette meg a karját a levegőben Kate, és Ray hálás pillantást küldött felé.

– És mi van a ködlámpával, amit Phil említett? – kérdezte.

– A Volvo megadta nekünk a sorozatszámot, és van egy listánk az autószerelő műhelyektől, hogy ki küldött be olyat az elmúlt tíz napban. Megkértem Malcolmot, hogy lépjen kapcsolatba minddel. A helyiekkel kezdi, és megszerzi az ütközés óta bevitt kocsik rendszámait.

– Oké – nyugtázta Ray. – Kérdezősködés közben tartsuk ezt észben, de ne feledjétek, ez csak töredéknyi bizonyíték.

Nem lehetünk teljesen biztosak, hogy egy Volvót keresünk. Ki néz utána a térfigyelő kameráknak?

– Mi, főnök – tette fel a kezét Brian Walton. – Lefoglaltunk mindent, amire csak rá tudtuk tenni a kezünket, az önkormányzat kameráira, és a kamerákra a környék összes boltjából és benzinkútjától. Csak az ütközés előtti fél órától a gázolást követő fél óráig figyeljük, de így is több száz órát kell átnézni.

Ray összerezett, mikor a túlórakeretre gondolt.

– Hadd lássam a kamerák listáját! Nem tudunk mindent végignézni, úgyhogy halljam az ötleteket, melyik a legfontosabb!

Brian bólintott.

– Tehát van dolgunk bőven – Ray az aggodalmi dacára magabiztosan mosolygott. Két hét telt el a balesetet közvetlenül követő „arany óra” óta, mikor a felderítés esélye a legnagyobb. Bár a csapat gőzerővel dolgozott, nem jutottak előbbre. Várt, aztán közölte a rossz hírt: – Nem meglepetés, hogy további értesítésig töröltek minden szabadságot. Sajnálom, és mindent megteszek, hogy karácsonykor együtt lehettek kicsit a családokkal.

A többiek tiltakozó moraj kíséretében hagyták el az irodát, de senki sem panaszkodott. Ray tudta, hogy nem is fognak. Bár nem mondták ki, az járt a fejükben, Jacob anyjának vajon milyen karácsonya lesz idén.

4.

Szinte azonnal elszáll az elhatározásom, amint elhagyjuk Bristolt. Nem gondoltam végig, hová megyek. Vakon nyugat felé veszem az irányt, arra gondolok, talán Devonba vagy Cornwallba utazom. Vágyakozva gondolok vissza a gyermekkori szünidőkre, amikor Eve-vel jégkrémtől és naptej-től ragacsosan homokvárakat építettünk a parton. Az emlék a tenger felé vonz, elhív a fák szegélyezte bristoli sugárutaktól és forgalomtól. Szinte fizikai félelmet érzek az autók láttán, amelyek alig várják, hogy előzzenek, mikor a busz beáll az állomásra. Egy darabig céltalanul kószálok, aztán adok tíz fontot a távolsági busz pénztáránál. A pénztárost ugyanúgy nem érdekli, hová megyek, ahogy engem sem.

Áthaladunk a Severn Bridge-en, és lenézek a Bristoli-csatorna kavargó, piszkosszürke vizére. A busz csendesen névtelen, és itt senki sem olvassa a *Bristol Post*ot. Senki sem beszél Jacobról. Hátradőlök az ülésen. Kimerült vagyok, de nem merem lehunyni a szemem. Ha alszom, tovább gyötörnek a baleset képei és hangjai, a tudat, hogy ha csak pár perccel előbb érek oda, sosem történt volna meg.

A távolsági busz Swansea-be tart. Lopva végignézem az utastársaimat. Főleg diákok, zenével a fülükben magazinokba temetkeznek. Egy korombeli nő iratokat olvas, és gondosan jegyzetel a margóra. Abszurdnak tűnik, hogy még soha nem jártam Walesben, de most örülök, hogy nem ismerek ott senkit. Tökéletes hely az újrakezdéshez.

Utoljára szállok le, és az állomáson megvárom, míg elmegy a busz. Az induláskor érzett adrenalinlöket távoli emlék. Most, hogy egészen Swansea-ig eljutottam, nem tudom, merre tovább. Egy férfi gubbaszt a földön. Felnéz, összefüg-

géstelenül motyog, én hátrálok. Itt nem maradhatok, de azt sem tudom, hová menjek, így hát elindulok. Játsszom: legközelebb balra fordulok, másodszor jobbra, az első kereszteződésnél egyenesen megyek tovább. Nem olvasom el a táblákat, inkább minden elágazásnál a legkisebb utat, a legkevésbé járt lehetőséget választom. Kótyagos, szinte hisztérikus vagyok. Mit művelek? Hová megyek? Eltűnődöm, hogy vajon ilyen-e, mikor az ember esztétikáját veszti, aztán rájövök, hogy nem érdekel. Többé már nem számít.

Mérföldeket gyalogolok, messze magam mögött hagyom Swansea-t. A sövénybe kapaszkodok, ha autók mennek el mellettem, ami egyre gyakrabban előfordul most, hogy esteledik. A sporttáskám hátizsákként lóg a hátamon, a pántok árkokat vájnak a vállamba, de határozott tempót diktálok, és nem állok meg. Csak a lélegzetemet hallom, és lassan megnyugszom. Nem engedem meg magamnak, hogy a történeteken rágódjak, vagy azon, hogy hová megyek. Csak sétálok. Előhúzó a telefonomat a zsebemből, és anélkül, hogy megnézném, hány nem fogadott hívásom van, bedobom az árokba: nagyot placcsan az összegyűlt vízben. Már csak ez kötött a múltamhoz; rögtön szabadabbnak érzem magam.

Sajog a lábam, de tudom, ha megállnék és lefeküdnék az út mellé, soha többé nem kelnék fel. Lassítok, közben autót hallok magam mögött. A füves szegélyre lépek, és elfordulok az úttól, amikor elhalad mellettem. De nem tűnik el a kanyarban, hanem úgy öt méterre megáll előttem. A fékek halkan sziszegnek, kipufogógáz szagát érzem. Dübörög a vér a fülemben, gondolkodás nélkül megfordulok, és futásnak eredek. A táska a hátamnak csapódik. Ügyetlenül futok, vízhólyagos lábam a csizmához dörzsölődik, a hátamon és a mellem között verejték csurog. Nem hallom a kocsit, és ahogy hátranézek a vállam felett – a mozdulat majdnem kibillent az egyensúlyomból –, már nincs ott.

Ostobán álldogálok az üres úton. Annyira fáradt és éhes vagyok, hogy képtelen vagyok tisztán gondolkodni. Az is fel-

merül bennem, hogy volt-e egyáltalán kocsí, vagy csak ide-képzeltém az üres útra az aszfalton haladó gumi hangját, mert csak azt hallok a fejemben.

Leszáll az est. Tudom, hogy a part közelében járok. Sós ízt érzek az ajkamon, és hallok a partnak csapódó hullámokat. A táblán az áll: „Penfach”, és akkora a csend, hogy betolakodónak érzem magam, ahogy áthaladok a falun, és a téli este hidege ellen behúzott függönyökre pillantok. A hold fénye tompa és fehér, ettől valahogy minden kétdimenziósna tűnik. Az árnyékom olyan hosszana nyúlik előttem, hogy a végén már sokkal magasabbnak látszom, mint amilyennek érzem magam. Átsétálok a településen, aztán lenézhetek az öbölre, ahol egy homokos sávot sziklák vesznek körül, mintha védelmeznék. Elindulok lefelé a kanyargós ösvényen, de az árnyékok csalókák, és pánikba esem az ürességtől, aztán a lábam megcsúszik a talajon, és felkiáltok. Hevenyészett hátizsákomnak hála elveszítem az egyensúlyomat, elesek, és az út további részében gurulva csúszok lefelé. Nedves homok csikorog alattam. Mély lélegzetet veszek, és várok, hogy fáj-e valahol. De nem esett bajom. Eltűnődöm, vajon érzéketlen lettem-e a fizikai fájdalomra. Az emberi testet talán nem arra találták ki, hogy egyszerre érezzen fizikai és lelki fájdalmat. A kezem még lüktet, de csak tompán, mintha valaki másé lenne.

Hirtelen arra vágyom, hogy érezzek valamit. Bármit. Dacolva a hideggel leveszem a cipőmet, és érzem a talpamnak dörzsölődő homokszemeket. Az ég tintakék és derűs, a hold telten és nehézkesen ül a tenger felett, ikertestvére csillámló szeletekben tükröződik odalent. Nem otthon vagyok. Ez a legfontosabb. Nem érzem, hogy otthon lennék. A kabátomba burkolózva ráülök a táskámra, hátamat a kemény sziklafalnak vetem, és várok.

Beköszönt a reggel, biztos elaludtam. Kimerültségemet megtöri a partnak csapódó hullámok zaja. Fájdalmasan nyújtózodom, a végtagjaim átfagyta, de felállok, és megcsodálom

az eget betöltő élénk narancssárga ragyogást. A fény dacára a napnak nincs ereje, és reszketek. Ez nem volt túl átgondolt ötlet.

A nappali fényben jobban boldogulok a szűk ösvényen, és észreveszem – rosszul hittem –, hogy a sziklák nem lakatlanok. Fél mérföldre egy alacsony, zömök, praktikus épület álldogál. Mellette rendezett sorokban telepített lakókocsik. Kezdetnek ugyanolyan jó, mint bárhol máshol.

– Jó reggelt – köszönök erőtlen, magas hangon a lakókocsi-park boltjának viszonylagos melegében. – Szállást keresek.

– Nyaralni jött? – A nő természetes keble a *Kapcsolódj ki!* magazin egy példányán pihen. – Szokatlan az évnek ebben a szakában. – A mosolya elveszi a szavai élet, próbálnám viszonzozni, de az arcom nem engedelmeskedik.

– Remélem, hogy ideköltözhetek – nyögöm ki. Rájövök, hogy elég vadul festhetek ilyen piszkosan és rendezetlenül. A fogam vacog, és erősen reszketek. A hideg a csontjaimig hatol.

– Á, értem – feleli a nő vidáman, a kinézetem látszólag nem zavarja. – Akkor bérelhető helyet keres? Csakhogy az ünnepek végéig zárva vagyunk. Márciusig csak a bolt van nyitva. Úgyhogy Iestyn Jones lesz a maga embere. Van egy háza az út mentén. Felhívom, jó? De először mit szólna egy csésze jó forró teához? Cudar idő van odakint, és maga félig megfagyott.

A pult mögötti számoltyhoz kísér, aztán eltűnik a szomszéd szobában, de tovább cseveg a teaforró zaja felett.

– Bethan Morgan vagyok. Én vezetem ezt a helyet – a penfachi lakókocsi-parkot –, a férjem, Glynn pedig a farmot. – Kidugja a fejét az ajtón, és rám mosolyog. – Legalábbis ez a terv, de nem könnyű gazdálkodni manapság, én mondom. Ó! Fel akartam hívni Iestynt, igaz?

Nem vár választ, pár percre eltűnik, én meg az alsó ajkamat harapdálom. Próbálok válaszokat kitalálni a kérdésekre,

amiket majd akkor tesz fel, miközben a teásbögréinkkel üldögélünk, és a mellkasom egyre jobban összeszorul.

De amikor visszatér, nem kérdez semmit. Sem azt, hogy mikor érkeztem, sem azt, hogy miért Penfachet választottam, de még azt sem, hogy honnan jöttem. Egyszerűen csak átnyújt egy csorba, édes teával teli bögrét, aztán letelepszik a saját székére. Annyi különféle ruhadarabot visel, hogy lehetetlen megmondani, milyen alkat, de a széke karfája úgy mélyed a húsába, hogy nem lehet túl kényelmes. Azt hiszem, a negyvenes éveiben járhat, bár puha, kerek arca fiatalabbnak mutatja; sötét haját lófarokba fogta. Hosszú, fekete szoknyája alatt fűzős csizmát visel, hozzá több pólót, azokon bokáig érő kardigánt, ami a poros padlót súrolja, amikor leül. A háta mögött a kiegészített csikót hagy az ablakpárkányon, a levegőben édes fűszerek illata érződik. A pulton álló régimódi pénztárgépre aranyflittereket ragasztottak.

– Iestyn úton van – közli az asszony. Egy harmadik bögre teát tesz maga mellé, úgyhogy Iestyn – bárki is legyen – biztosan percekben belül itt lesz.

– Ki az az Iestyn? – kérdezem. Eltűnődöm, nem követtem-e el hibát azzal, hogy idejöttem, ahol mindenki ismer mindenkit. Egy városba kellett volna mennem, személytelegebb helyre.

– Van egy farmja az út mentén – válaszolja Bethan –, Penfach túlfelén, de kecskéket tart itt a dombon és a part menti ösvénynél. – Karjával a part felé int. – Ha kiveszi a házát, mi ketten szomszédok leszünk. De nem egy palota. – Elneveti magát, és önkéntelenül elmosolyodom. Az egyenességével Eve-re emlékeztet, ám azt hiszem, az én csinos, vékony nővérkém elborzadna az összehasonlításról.

– Nincsenek nagy igényeim – felelem.

– Iestyn nem egy szószátyár típus – meséli Bethan, mintha ez nekem csalódást okozhatna –, de rendes ember. A mieink mellett tartja a juhait – a szárazföld felé mutat –, és ahogy mindenkinek, neki is kell némi mellékes. Hogy is hívják? Di-

verzifikáció? – Gúnyosan felhorkan. – Szóval van egy nyaralója a faluban, és az övé Blaen Cedi, a ház fent, az út mellett.

– És maga szerint azt kivehetném?

– Ha megteszi, jó ideje maga lesz az első. – A hangra öszszerezzenek, és megfordulok. Az ajtóban vékony férfi áll.

– Nem olyan rossz! – dohog Bethan. – Na, idd meg a teádat, aztán vidd fel a hölgyet, hogy megnézzétek!

A férfi arca olyan barna és ráncos, hogy a szeme alig látszik. A ruhái felett sötétkék, poros, a combjain olajos ujjlenyomatokkal teli overállt visel. Nikotintól megsárgult ősz bajszán keresztül szűrcsöli a teáját, és engem méreget.

– Blaen Cedi a legtöbb embernek túl messze van az úttól – magyarázza erős akcentussal, amit alig értek. – Nem akarják olyan messzire cipelni a csomagjaikat, tudja?

– Megnézhetem? – Felállok, azt akarom, hogy ez a senki-nek sem kellő, elhagyatott ház legyen a megoldás.

Iestyn iszik tovább, minden korttyal a fogát öblögeti, mielőtt lenyelné. Végül elégedetten felsóhajt, és kísétál. Bethanra nézek.

– Mit mondtam? Nem a szavak embere. – Elneveti magát. – Menjen már, nem várja meg!

– Köszönöm a teát!

– Örömmel. Nézzen be hozzám, ha berendezkedett az út mellett!

Automatikusan megígérem, bár tudom, hogy nem tartom be, és kisietek. Iestyn a rászáradt sártól mocskos kvadon ül.

Hátralépek. Csak nem azt várja tőlem, hogy felüljek mögé? Hiszen alig öt perce ismerem.

– Csak így lehet itt boldogulni! – kiabálja túl a motorzajt.

Zakatol az agyam. Próbálom összeegyeztetni a vágyat, hogy lássam a házat az ösztönös félelemmel, amitől földbe gyökerezik a lábam.

– Pattanjon fel, ha jönni akar!

Előrelépek, aztán óvatosan felülök a motorra. Nincs fogantyú előttem, arra pedig képtelen vagyok rávenni magam,

hogy átkaroljam Iestynt, úgyhogy az ülésembe kapaszkodom, ő pedig gázt ad, és a motor kilő a göröngyös parti úton. Az öböl ott terpeszkedik mellettünk. Most épp tombol a dagály, a sziklákhöz csapkodja a hullámokat, de ahogy elérjük a partról felvezető utat, Iestyn elkanyarodik a tengertől. Valamit hátrakiált a vállá felett, és mutatja, hogy nézzek a szárazföld felé. Egyenetlen talajon rugózunk, miközben én azt keresem, ami remélhetőleg az új otthonom lesz.

Bethan házról beszélt, de Blaen Cedi alig több egy pásztor-kunyhónál. Egykor fehérre festették, a vakolat azóta rég feladta az elemekkel vívott harcot, így a ház piszkosszürke. A hatalmas faajtó aránytalan az eresz alól kikandikáló két apró ablakhoz képest. A tetőablak arról árulkodik, hogy van egy második szint, bár helye az alig. Értem, miért nehéz Iestynnek nyaralóként kiadnia. A legkreatívabb ingatlanügynök is nehezen dumálná ki a külső falak nedves részeit, vagy a tetőről leesett palákat.

Miközben Iestyn kinyitja az ajtót, én háttal állok a háznak, és a part felé nézek. Azt hittem, innen láthatom a lakókocsiparkot, de az út lefelé tart a parttól, így sekély mélyedésben vagyunk, ami eltakarja előlünk a látóhatárt. Az öblöt sem látom, bár hallok a szikláknak csapódó hullámok zaját. Minden hullám között három ütem telik el. Sirályok rikoltoznak a fejünk felett, úgy sírnak a halvány fényben, mint holmi vernyogó kismacskák. Önkéntelenül megborzongok: hirtelen nagyon szeretnék odabent lenni.

Az alsó szint alig négy méter hosszú. Egyenetlen faasztal választja el a lakóteret és a hatalmas tölgygerenda alatt kucorgó hajókonyhát.

Az emeletet a hálószoa és az aprócska, félkádás fürdőszoba foglalja el. A tükröt elintézte az idő vasfoga, a repedezett üveg eltorzítja az arcomat. Sápadt bőrrömet még áttetszőbbé teszi a gyér világítás, teljesen fehérnek látszik a vállam alá hulló sötét hajam mellett. Visszamegyek a földszintre,

ahol Iestyn fát halmoz a tűz mellé. Befejezi a kupacot, átvág a helyiségen, és a tűzhelynek támaszkodik.

– Kicsit temperamentumos a kicsike – jegyzi meg. Összerezzenek, amikor hangos csattanással húzza ki a sparheltfiókot.

– Kibérelhetem a házat? – kérdezem. – Kérem! – Kétségbeesett a hangom, és eltűnődöm, vajon mit gondolhat rólam.

– Ugye, tud fizetni? – méreget gyanakodva Iestyn.

– Igen – jelentem ki határozottan, bár fogalmam sincs, meddig tart ki a spórolt pénzem, és mihez kezdek majd, ha elfogy.

Nem győzőm meg.

– Van munkája?

Az agyagszőnyeges műteremre gondolok. A kezem nem fáj már annyira, de nem érzem az ujjaimat, és attól félek, nem leszek képes dolgozni. Ha többé nem tudok szobrászkodni, akkor mihez kezdek?

– Művész vagyok – felelem végül.

Iestyn felnyög, mintha ez mindent megmagyarázna.

Megegyezünk a lakbérben, ami nevetségesen alacsony, de így is hamar elfogyasztja majd a félretett pénzemet. Ám a következő néhány hónapra a kis kőház az enyém – megkönnyebbülten felsóhajtok, hogy van hol laknom.

Iestyn felkөрmөл egy mobilszámot a zsebéből előhúzott blokk hátuljára.

– Az e havi lakbért adja be Bethanhez, ha jó úgy. – Biccent, majd kísétál a kvadjához, amit egy evezővel támasztott ki.

Figyelem, ahogy távozik, aztán becsukom az ajtót, és a helyére rángatom a makacs reteszt. A téli napsütés dacára felrohanok az emeletre, hogy elhúzzam a hálósobafüggönyöket, és becsukjam a nyitva hagyott fürdőszobaablakot. A földszinten a függönyök hozzáragadtak a fémkarnishoz, mintha nem lennének hozzászokva, hogy behúzzák őket. Megrántom az egyiket: a redőiből porfelhő szabadul ki. Az ablakok nyikorognak a szélben, a függönyök nem sokat érnek a kilazult ablakkeretek közül befúvó jeges szél ellen.

Ülök a kanapén, és hallgatom a saját lélegzésemet. Nem hallom a tengert, csak egy magányos sirály sikolyát, ami olyan, mint a gyereksírás, és a fülemre tapasztom a kezem.

Legyőz a kimerültség, és összegömbölyödöm. Átkarolom a térdem, arcomat a farmerem durva anyagához szorítom. Bár tudtam, hogy így lesz, mégis olyan erővel öntenek el az érzelmek, hogy elakad a lélegzetem. A fájdalom annyira fizikai – lehetetlen, hogy még élek, hogy a szívem tovább dobog, hiszen megszakadt. Fel akarom idézni őt magamban, de ha lehunyom a szemem, csak a mozdulatlan, élettelen testét látom a karjaimban. Elengedtem, és ezt soha nem bocsátom meg magamnak.